

LYŽAŘI

- ✓ Fajfkou, označ informace, které jsou pro tebe známé.
- Minusem, označ informace, které jsou v rozporu s tím, co víš.
- + Plusem, označ informace, které jsou pro tebe nové.
- ? Otazníkem, označ informace, kterým nerozumíš nebo o nich chceš vědět více.

Informace značené plusem a fajfkou si vypíšeš.

Text označený mínusem a otazníkem si ověř nebo k němu dohledej další informace.

TEXT 1: Analýza: Konec lyžování v Česku, nebo jedna nepovedená sezóna? Jaká je budoucnost lyžování u nás

Zdroj: *Snow.cz, 27. 2. 2024*

Únor 2024 zlomí teplotní rekord posledních sta let a dost možná i důvěru části veřejnosti v budoucnost lyžování u nás. Je letošní superteplá zima předzvěstí konce lyžařského sportu na českých horách, nebo se prostě jen přehání?

O tom, že letošní lyžařská sezóna je něco výjimečného, obzvláště jejich několik posledních týdnů, svědčí intenzita zpráv v televizích a na zpravodajských serverech. Kdyby byly holé svahy s úzkými pruhy sněhu v půli února obvyklou kulisou, žádné reportáže by se o nich nepublikovaly. Média se ze své podstaty snaží čtenáře a diváky zaujmout tím, že jim sdělí něco nového a šokujícího. Aby dodaly svým „objevům“ naléhavost, tak je doplní více méně nahodilým kontrastem, jako že třeba před x lety byla touto dobou všude hromada sněhu. Nakonec si ještě vybraná fakta nechají potvrdit expertem, čímž stvrdí jejich důvěryhodnost. Alarmistické zprávy se přitom obvykle nezaobírají širšími souvislostmi, které by zbytečně „rozmlžily“ jejich jednoznačnost. Tato mediální „krutost“ se samozřejmě neděje jen lyžování a už vůbec to neznamená, že by všechny obavy o budoucnost lyžování byly plané, ale je dobré si značnou „zkratkovitost“ zpráv uvědomit a na věci se dívat s větším nadhledem.

České a středoevropské lyžařské areály čelí jedné z nejteplejších zim v historii měření. Za únor se bude teplotní odchylka oproti normálu pohybovat okolo 6 stupňů. Nejenže jí žádné předpovědní modely neočekávaly, ale dokonce ani hororové klimatické scénáře

nepočítají s tím, že by se planeta v příštích desetiletích takto brutálně oteplila. Je to zkrátka výkyv, který se jistě může opakovat, stejně jako může přijít výkyv opačný. Koneckonců zimní sezóna začala brzy a nadějně, již na přelomu listopadu a prosince, kdy zasypala sněhem i města a nížiny. V lednu přišly dva mrazivé týdny s třpytivým prašanem a občas i azurovým nebem. Sezóna tak ještě ve své polovině zdaleka nevypadala na propadák. Pak se to ale „zvtlo“ a nastala nekonečná obleva, které se ubránil jen přírodní sníh hodně nad 1 000 m n. M.

Na každých sto výškových metrech záleží a mnohé areály odolávají i letos

Sjezdovky se v Česku nacházejí ve výškách zhruba od 200 do 1 500 m n. m. Tisícimetrovou hranici překonávají sjezdovky ve zhruba 30 areálech, nad 800 m n. m. se lyžuje hned ve stovce z nich. Naopak okolo 50 areálů nedosahuje ani šestisetmetrové nadmořské výšky. Každých 100 výškových metrů přitom obvykle znamená rozdíl v teplotě 0,5 až 1 stupeň Celsia.

I v letošní superteplé zimě jsou v Česku koncem února areály s prakticky neomezeným provozem, a to buď díky výhodnějším mikroklimatickým poměrům, nebo velkým zásobám technického sněhu, nebo díky obojímu.

Na přírodní sníh není spoleh, na technický mnohem víc

Zvěstovatelé konce lyžování v Česku mají jeden silný argument, a to častý nedostatek přírodního sněhu, kterého bude podle všech předpokladů v budoucnu ještě ubývat. Překvapivě to je – čistě technicky vzato – ten nejmenší problém, kterému lyžování čelí. Sníh lze vyrobit a udržet i v mnohem teplejších oblastech, než jsou naše hory – dobrým příkladem je Chotouň u Prahy, Monínek, Hrubá Voda u Olomouce, Stupava nedaleko Brna nebo Skalka u Ostravy, vše více méně příměstské areály v nízké nadmořské výšce, které se mohou pochlubit dlouhou a poměrně předvídatelnou lyžařskou sezónou. Fungují především na technickém sněhu, který si umí rychle vyrobit během doslova několika dnů či týdnů s příhodně mrazivým počasím, v krajním případě i s technologií

produkující sníh, či lépe řečeno ledové destičky, uvnitř kontejneru bez ohledu na venkovní teplotu.

Samozřejmě že technický sníh nevykouzlí pohádkově zasněženou krajinu, jako když nachumelí z nebe, ale to už je trochu jiná otázka, jakou si kdo k lyžování představuje atmosféru a jestli má chuť sjíždět na lyžích jarně rozkvetlé louky.

A úplně jiná otázka je „škodlivost“ zasněžování, což je snad nejnepochopitelnější mýtus, který si lyžování nechalo přisoudit, nicméně zdá se prakticky nemožné se ho zbavit. I mnozí lyžaři jsou přesvědčeni, že zasněžování je něco umělého a nepatřičného, co jim k lyžování úplně nepasuje, ať už kvůli vlastnostem technického sněhu, nebo nejrůznějším pocitům a (diskutabilním) faktům. Jen na okraj je zajímavé, že plavci v bazénech si nestěžují, že plavou v „umělé“ vodě, bruslaři nehaní „umělý“ led na stadionech, dokonce ani fotbalistům nevadí, že běhají po „umělé“ trávě. Ale prašan je prašan, o tom není pochyb.

Sjezdovat se může klidně 100 let, nevyzpytatelnější vyhlídky mají běžkaři

Jestliže je nějaké lyžování v Česku ohroženo, pak je to běžecké lyžování. Zatímco se sjezduje v poměrně malých a zasněžovací technikou vybavených areálech, běžecké stopy jsou až na výjimky odkázané na rozmary přírody. Z tohoto pohledu je mnohem nevyzpytatelnější, tedy i hůře plánovatelné.

I kdyby se zimy během příštích desetiletí v průměru oteplily o 2 °C, což by znamenalo posun přirozené hranice sněhu přibližně o 300 m, výkonné zasněžování tento hendikep vyrovná. Jak je však vidět v posledních letech, počasí se průměrem neřídí a teploty často divoce oscilují okolo něj. Spíš než zmizení sněhu a mrazů se tak musíme připravit na jejich nahodilejší průběh.

Otřese teplá zima důvěrou v lyžařské podmínky u nás?

Největším rizikem letošní rekordně teplé zimy je však změna myšlení. Jakmile návštěvníci, či dokonce provozovatelé areálů přestanou věřit, že se u nás bude i nadále dát lyžovat, spustí se dominový efekt. Část veřejnosti je o apokalypse lyžování, a to

nejen v Česku, už dnes přesvědčena. Pokud by této aktivíře podleli i sami lyžaři, začne se přirozeně naplňovat.

Sjezdové lyžování je typicky hlavní náplní zimní dovolené na horách, takže sněhová jistota a předvídatelný provoz sjezdovek jsou zásadním kritériem při výběru místa. Málokdo si místo lyžování s chutí zahraje třeba šachy. Mnozí proto dají přednost sněhově jistějším Alpám, anebo alespoň výše položeným domácím střediskům.

Nikdo samozřejmě neví, kde leží pomyslný bod zlomu, při němž významná část dnešních návštěvníků domácí areály „odepíše“. Mnozí již nyní tráví většinu nebo všechn svůj lyžařský čas v Alpách (ostatně jeden až dva miliony českých lyžařů by naše hory ani nevstřebaly), ale fungující areály, rozesté prakticky po celém území Česka, jsou nenahraditelným podhoubím naší lyžařské kultury, místem prvních lyžařských kroků většiny z nás nebo jednoduše připomínkou, že lyžování stále existuje.

Teplo zvyšuje nezám o lyžování

Odhadem milion českých lyžařů vyrazí na hory každoročně bez ohledu na to, jestli je zima za oknem, nebo není. Ten druhý odhadovaný milion lyžařů se naopak nechá ovlivnit podmínkami. Teplo snižuje zájem o lyžování jako takové, a pokud by v budoucnu nefungovaly domácí areály v takové míře jako dosud, nezám by se jistě prohluboval.

Mnozí navíc podlehnou ekologické depresi s utopickou nadějí, že vzdát se lyžování může být dobrý krok k záchraně planety. Globálně i regionálně je přitom vliv lyžování na přírodní rovnováhu, snad až na ojedinělé výjimky, s ohledem na ostatní lidské činnosti naprosto zanedbatelný.

Past vysokých cen a nízké rentability

Náročnější klimatické podmínky a s tím související nejisté sezóny s kolísajícími tržbami samozřejmě nutí areály toto riziko „schovat“ do cen. Určitě se lépe plánuje ekonomika areálu s jistými sto dny provozu a stabilní návštěvností, než když otevře jen každé druhé Vánoce a pak několik týdnů mezi lednem a březnem. Ceny skipasů v Česku jsou

– i s ohledem na velikost areálů – často třetinové nebo poloviční než v běžném alpském středisku, jen v domácích top resortech se jim přibližují či vyrovnají.

Leckterý lyžař si rád „trochu“ připlatí za násobně větší rozsah sjezdovek v Alpách, vysokohorskou atmosféru, malebnost opečovávaných letovisek a sněhovou předvídatelnost, jiný naopak uvítá časovou a dopravní blízkost našich areálů i dostatek možností finanční úspory v nich.

Cena skipasu a počet návštěvníků však tvoří poměrně křehkou rovnováhu, při jejímž narušení se ekonomika areálu zborší. Sněhová nejistota a nízký počet dnů provozu přitom mohou areály přinutit namíchat návštěvníkům již nestravitelný cenový koktejl. Anebo se některé areály v pasti nízké rentability ani neotevrou.

Zánik areálů má ekonomické i ekologické důsledky, a ne zrovna vítané

Mnozí aktivisté by lyžování v Česku nejradši zakázali a nahradili ho jinými, pokrokovějšími aktivitami. I kdyby se jim však jejich morbidní sen splnil, sotva by měl zamýšlené důsledky.

Lyžování je jakýsi motor ekonomického života mnoha horských obcí u nás, na něž se navazuje mnoho nepřímo souvisejícího podnikání od ubytování přes restaurace až třeba po benzínovou pumpu. Procházky přírodou takovým „masovým“ lákadlem jako sjezdovky nejsou. Zánik lyžařského areálu tak znamená i ztrátu pracovních příležitostí pro místní obyvatele (samozřejmě pokud se díky tomu nepřeškolí na IT specialisty nebo projektanty obnovitelných zdrojů energie).

Mimochodem právě přílišný turistický ruch a výstavba „lunaparků“ v horách je lyžování vytýkáno s ohledem na ochranu přírody. Zapomíná se ovšem, že sjezdové lyžování „koncentruje“ návštěvníky na poměrně malý a ohraničený prostor sjezdařského areálu, zatímco pokud by se všichni tito návštěvníci vydali na procházky či skialpové túry, „zamořili“ by mnohem větší prostor.

A koneckonců „vystěhovat“ lyžaře, ať si jezdí do Alp, kde mají více sněhu, také není jednoznačně ekologický nápad – dopravní zátěž planety tak s každou cestou naroste o stovky kilometrů.

Budoucnost lyžování v Česku více záleží na zájmu než na sněhu

O tom, jak a kde se bude za 5, 20 či 50 let v Česku lyžovat, nerozhodne ani tak klimatická změna, jako spíše naše reakce na rozkolísanost středoevropských zim. Zvykneme si, že na jednu slušnou zimu připadnou dvě nevydařené? Budeme své děti učit lyžovat v takové míře jako dosud? A co státní správa – bude lyžování alespoň „tolerovat“, když ne přímo podporovat jako v alpských zemích?

TEXT 2: Konec lyžování v Česku. Jde o první skutečnou klimatickou ránu pro náš národ? (zkrácená verze)

Zdroj: denikalarm.cz, 19. 2. 2024

Hodně lidí má pořád pocit, že se jich klimatická změna netýká. Změní se tento postoj spolu se ztrátou zimy a zimních sportů na našich horách.

Přibližně od konce 20. století jsme si v Česku začali zvykat na to, že sníh přestává být v zimních měsících součástí našich měst a nížin. Za zimou se celkem dlouho dalo jezdit alespoň na hory. Běžkaři se mohli spolehnout, že oblíbená střediska jsou dost vysoko a sníh v nich jen tak neroztaje. Jenže třeba loni na silvestra zezelenala i Horská Kvilda a letos v nejchladnějším měsíci roku roztála i Jizerská magistrála. O letošních pražských jarních prázdninách lidé na mnoha místech dělali bahno se sněhem i na uměle zasněžovaných kopcích. Pro náš zimní sporty milující národ je to snad první skutečná kolektivně pocíťovaná ztráta a nepříjemný budíček z dosavadní apatie. Řešením přitom není umělé zasněžování. Jde o příležitost společně se zastavit, přehodnotit náš dosavadní způsob života a zamyslet se nad tím, jak dál. Lyžování totiž ani zdaleka nebude ztrátou poslední.

Nepříjemné pocity

Celé tohle pojednání píšu z pozice někoho, koho láska k zimním sportům provázela od raného dětství. Od tří let jsem sjezdovala, od dvaceti snowboardovala. K lyžím mě přivedl můj otec a čas trávený na sjezdovkách nebo na vleku v průběhu celého mého dětství a dospívání představoval vzácné okamžiky, kdy jsme jako rodina byli všichni opravdu spolu. Zejména na intenzivní trávení společného času s tátou snad nemám žádné jiné vzpomínky než právě ty související s lyžováním. Podobně jako většina ostatních jsem si v mládí neuvědomovala, že na lyžování není nic moc ekologického, že se kvůli němu musí kácet lesy, že si zadky do kopce vozíme s pomocí energie z uhelných elektráren. Později, když se začalo ve velkém zasněžovat, jsme za tuhle technologickou vymoženost byli spíše vděční, než že bychom řešili udržitelnost celého počínání.

V době, kdy jsem začala řešit ekologii a uvědomovat si nejistou budoucnost zimy na našem území, už ve mně příjemné pocity spojené s pohybem na sněhu byly příliš silně zakořeněny na to, abych se jich dokázala vzdát. Po narození dětí jsem propadla běžkování, které byl od dětství zvyklý provozovat můj manžel. Připadalo mi to jako levnější, ekologičtější a také zdraví prospěšnější alternativa. Běžky se podobně jako lyže ukázaly být skvělou příležitostí pro intenzivní trávení času s rodinou nebo ve dvou s manželem.

Ztráta zimy na našem území i v nejvyšších horských polohách je silnou ránou, která působí na emoce i těch nejzatvrzelejších popíračů změny klimatu.

Navzdory chmurným vyhlídkám na budoucnost obou lyžařských sportů jsem nedokázala odolat potřebě předat tuto zkušenost, zážitky a emoce svým dětem. Na celém světě neznám moc krásnějších a poklidnějších věcí, než je zasněžený les. Pobyt v něm spojený s dopaminem a endorfiny získanými z pohybu vytváří kombinaci působící takřka jako elixír života a paradoxně, navzdory invazivním zásahům do hor, vlastně i jako zdroj lásky a obdivu k přírodě a jejím koloběhům.

Ve věku sedmi a devíti let umí oba mí synové lyžovat i běžkovat. Pomalu se ale dostáváme do fáze, kdy jim začínám vysvětlovat, že na tenhle sport budou brzy zase muset zapomenout. Náš nedávný krátký výlet do Alp tak měl zvláštní paliativní nádech. Bylo to jako loučit se s milovanou babičkou, se kterou je nám tolik dobře a která nám bude strašně chybět, ale o které víme, že už tu možná za rok nebo za dva nemusí být. Můj manžel náš zážitek z lyžování trefně popsal jako svým způsobem tragickou směsicí viny, vášně, studu a lásky.

Jsem si jistá, že s touto zvláštní směsicí pocitů nejsme sami. Ztráta zimy na našem území i v nejvyšších horských polohách je silnou ránou, která působí na emoce i těch nejzatvrzelejších popíračů změny klimatu. Lyžovat na pruhu technického sněhu uprostřed zeleného lesa nepřijde moc normální ani nadšeným techno-optimistům. Ještě absurdnější je představa, že by se měly uměle zasněžovat běžkařské tratě. To může vyhovovat snad jedině těm, kteří běžkování berou čistě utilitárně jako sport bez

jakékoliv vazby na prostředí, v němž je provozován, a bez ohledu na to, že voda takto využitá bude chybět jinde. Ve vodárnách, v zemědělství, v povrchových i podzemních vodách.

Nezbývá než čelit realitě. Zimním sportům zkrátka zvoní hrana. Na mnohých základních a středních školách se vedení zatím dál křečovitě drží zajeté tradice lyžáků a dál děti do hor rok co rok posílají, byť si to v mnoha případech rodiče dětí ani nemůžou dovolit. Movitější Češi a Češky spoléhají alespoň na možnost dál jezdit za sněhem do Alp, kde se ovšem sněžná čára rovněž rok od roku posouvá do vyšších nadmořských výšek a spolu s ní i ceny permanentek, které už drahé nepřipadají snad jen deseti procentům těch nejbohatších.

Navíc – výlety do Alp nejsou východiskem pro běžkaře. Vysokohorské pásmo není pro běžkování zrovna nejvhodnější. Většina tratí se nachází v horských údolích, která už dnes po značnou část zimy zůstávají bez sněhu. Zbývá snad jedině skialpinismus. Tato turistika na lyžích je ale také sporná. Někteří provozovatelé tohoto zimního sportu mají tendenci vstupovat do klidových zón, v nichž horko těžko přežívají ohrožené druhy horských živočichů. V případě Česka jde zejména o tetřívka obecného.

Slepé cesty

Jak už bylo řečeno, příliš vhodným řešením není ani zasněžování, kterým ještě víc narušujeme už tak křehké přírodní cykly, v tomto případě zejména ten hydrologický. Ještě horším nápadem je výstavba zastřešených a energeticky nesmírně náročných sjezdovek po vzoru Dubaje, které se nám například Pavel Tykač snaží (snad už dosnažil) postavit na soutoku Vltavy a Berounky. Moc dobrý nápad není ani spoléhat na to, že přijde malá doba ledová, která by mohla přijít v souvislosti s vědeckými zjištěními o zpomalujícím Golském proudu. Pak sice možná bude na čem jezdit, ale zase nebude co jíst, a kdo ví čím v té době ještě půjde topit. Malá doba ledová či jakýkoliv jiný klimatický režim, než je ten holocenní, v kterém naše civilizace vznikla a kterému je uzpůsobená, bude zcela jistě katastrofou pro celou společnost a povede k jiným problémům než k přemýšlení nad tím, kde všude vybudovat běžkařské tratě.

Až do roku 1989 bylo Česko, respektive Československo, naprosto ojedinělým případem země, kde se sjezdovému lyžování jako sportu mohli věnovat všichni bez rozdílu. Lyžování nebylo jen výsadou bohatších, čímž došlo i k jeho začlenění do školního kurikula. O tom, jestli někdo lyžuje, nebo nelyžuje, rozhodovalo víceméně jen to, jaký má kdo vztah k zimě a pohybu. V posledních třech dekádách se však i u nás z lyžování postupně stala výsada jen střední či spíše vyšší střední třídy, podobně jako v západní Evropě či v USA. Naše rodina stoupající ceny řeší tím, že si tuto kratochvíli dopřáváme podstatně méně často než dříve a prokládáme ji běžkováním.

Výhledy do budoucna

Někdo prožívá ztrátu lyžování, snowboardování a běžkování jako opravdovou katastrofu. Těm z nás, kteří navíc trpíme klimatickým žalem, pocit ztráty dál zhoršuje vědomí toho, že opravdová katastrofa se nám zatím ještě vyhýbá, zatímco v jiných částech světa se už dávno děje. Záplavy biblických rozměrů, rozsáhlé lesní požáry zachvacující celé kontinenty, neúroda a hladomor, tisíce vysídlených nebo mrtvých lidí, to vše je realitou na místech planety, která nám připadají vzdálená a cizí. Tyto katastrofy ale mají stejnou příčinu jako naše teplá a zelená zima. Myslím, že dnes už tohle pro nikoho není žádná novina. Málokdo si však chce připouštět, co to znamená pro budoucnost.

Je docela možné, že v březnu se k nám zima ještě vrátí. Na chvíli si zase oddechne a svět nám bude připadat normální. Podobné to bylo třeba letos v prosinci, když se Praha skoro na dva týdny octnula v bílém kabátě a proměnila se v jedno velké venkovní hřiště. Tyhle berličky by nás však neměly odvádět od problému, který zde zůstává.

A i když se nám jeví jako neřešitelný, jednou ho budeme muset začít řešit. Čím později, tím hůře. Vlekaři a další lidé podnikající v horských střediscích se do vážných problémů dostávají už nyní. Myslím, že je oprávněné se domnívat, že velkou část frustrace, kterou jako společnost prožíváme, způsobuje právě naše neschopnost se o nejisté budoucnosti kolektivně a realisticky bavit, natož se na ni jakkoliv připravovat, nebo cíleně pomáhat těm, kteří se v nejistotě topí už teď.

TEXT 3: Možnosti pohybových aktivit v zimě (výťah z článku)

Zdroj: *diastyl.cz*, 8. 1. 2020

Túry na sněžnicích

Řadu poutníků prošlapávajících si cestu tichým lesem nebo zasněženými pláněmi zatím v Čechách často nepotkáváme, zatímco v Rakousku tento druh sportu jenom kvete. Vybírat si zde můžete z velkého množství vyznačených tras a výjimkou nejsou ani noční túry na sněžnicích za svitu měsíce. Je to ideální způsob, jak navštívit kouzelná místa, na která se žádným jiným způsobem nelze dostat.

Nordic walking v zimě?

Samozřejmě. Vždyť je to sport pocházející z Finska, kde je sníh a led součástí každodenního života. Díky holím je chůze i na zmrzlém terénu bezpečnější. Pořídit si můžete i tzv. nesmeky na obuv –návleky s hroty proti uklouznutí. Ze zdravotního hlediska je přínosnější chodit pravidelně třeba 30 minut denně než věnovat pohybu jednu až dvě hodiny v kuse jednou za týden.

TEXT 4: Nový trend v cestování - ekologicky šetrný turismus

Zdroj: oblastnilisty.cz, 30. 06. 2023

Svět cestování prochází novou změnou, která klade důraz na ekologicky šetrné praktiky. Ekologicky šetrný turismus se stává stále populárnějším trendem, který přináší pozitivní dopady na životní prostředí a místní komunity.

Tento nový trend se soustředí na minimalizaci negativních vlivů cestování na životní prostředí. Cestovatelé se snaží snížit svou uhlíkovou stopu tím, že preferují ekologicky šetrné dopravní prostředky, jako jsou veřejná doprava, cyklistika nebo pěší turistika. Zároveň volí ubytování a stravování v zařízeních, které se řídí principy udržitelnosti a ochrany přírody.

Mnoho turistických destinací reaguje na tento trend tím, že nabízejí ekologicky šetrné možnosti pro cestování a ubytování. Například se rozšiřuje nabídka ekologicky šetrných hotelů, které využívají obnovitelné zdroje energie, minimalizují odpad a podporují místní ekonomiku. Některé destinace také implementují programy na ochranu přírody a podporu udržitelného rozvoje, aby zajišťovaly ochranu svých přírodních krás pro budoucí generace.

Ekologicky šetrný turismus také podporuje místní komunity a kulturu. Cestovatelé se snaží podporovat místní podniky, například nákupem místních produktů nebo služeb, a respektují místní zvyklosti a tradice. To pomáhá udržet místní ekonomiku silnou a zajišťuje udržitelný rozvoj místních komunit.

Dalším důležitým prvkem ekologicky šetrného turismu je vzdělávání a povědomí. Cestovatelé se snaží získat vědomosti o místním ekosystému, kultuře a životním stylu a snaží se minimalizovat svůj negativní dopad na místní prostředí. Vzdělávací programy a informační centra v turistických destinacích hrají klíčovou roli v osvětové práci a podpoře udržitelných turistických praktik.

Ekologicky šetrný turismus se tak stává nejen trendem, ale také odpovědným způsobem cestování. Cestovatelé si stále více uvědomují význam ochrany přírody a udržitelného rozvoje a snaží se přispět ke zlepšení světa, který objevují. S rostoucím povědomím a podporou může tento trend přinést pozitivní změny nejen ve světě cestování, ale také v ochraně životního prostředí a udržitelném rozvoji celé planety.